

Στην Ιρλανδία υπήρξε η απόλυτη οικιστική φούσκα, μιας και επί πολλά χρόνια οι τιμές των κατοικιών ανέβαιναν με ιλιγγιώδεις ρυθμούς .- μερικές φορές έφταναν και το 20% μέσα στο ίδιο έτος, ενώ οι κατασκευαστικές ανέπτυσαν πολλές οικιστικές περιοχές γύρω από τις μεγάλες πόλεις. Από το 1990 μέχρι το 2007 οι τιμές σε περιοχές όπως το νότιο Δουβλίνο δεκαπλασιάστηκαν, με την τιμή ενός διόροφου να ανεβαίνει από τα 85,000 ευρώ στα 800,000 ευρώ. Και ενώ όλοι ήξεραν ότι αυτό δεν θα διαρκούσε πολύ, όλοι φοβούνταν ότι δεν θα ξαναεμφανιζόταν ποτέ κάποια επενδυτική ευκαιρία σε αυτό τον τομέα. Έτσι και οι κατασκευαστικές αντέδρασαν αναλόγως στην ζήτηση που εμφανίστηκε , χτίζοντας μέχρι και 90,000 κατοικίες το χρόνο, ενώ πριν το 1993 ο μέσος όρος έφτανε μετά βίας τις 20,000. Όπως λένε παράγοντες της αγοράς τότε περίπου άρχισε να αντιμετωπίζεται το ακίνητο ως επένδυση, και οι καταναλωτές απλά αγόραζαν και αγόραζαν. Φέτος οι τιμές είναι πεσμένες σε σχέση με πέρυσι κατά 13,1 %,ενώ πολλοί μεσίτες έχουν κατεβάσει τις τιμές κατά 40-50%. Παρ' όλα αυτά, νέα ακίνητα σε περιοχές-φιλέτα, κοντά στο κέντρο των πόλεων ή σε μεγάλους δρόμους που οδηγούν σε αυτό, παραμένουν απούλητα. Και αυτό έγινε είτε διότι οι εταιρίες δεν μπορούσαν οικονομικά να αντέξουν τα έργα, ή γιατί ο κόσμος δεν μπορούσε να αγοράσει πλέον σπίτια. Το ίδιο συνέβη και στην Βόρεια Ιρλανδία, αν και εκεί τα νούμερα δείχνουν ότι η οικιστική κρίση περνάει και οι τιμές επιστρέφουν σιγά σιγά στο κανονικό τους ύψος